

der tillægges Forkørselsret til Hovedfærdselsaarer. Forkørselsretten skal gælde saavel i som udenfor bebygget Omraade. Der foreligger ikke nærmere Oplysninger med Hensyn til, efter hvilke Synspunkter man iøvrigt vil afgøre, hvilke Veje der skal have Forkørselsret. Forkørselsretten skal i alle Tilfælde tilkendegives ved en særlig Afmærkning. Paa Hovedfærdselsaaren er udenfor Byomraader foreslaaet anbragt Sten med orangefarvet Top for hver 100 m. Sidevejene agtes saavel i som udenfor Byerne afmærket ved Færdselstavle. (nedadvendende Trekant) kort før Udmundingen i Hovedvejen.

Sverige: I Vägtrafikstadgan af 1923 lovfæstedes Venstreforkørselsreglen (der, da Sverige har Venstrekørsel, svarer til Højreforkørselsreglen her i Landet). Af en i 1927 nedsat Kommission fremsattes Forslag om en Lovbestemmelse, hvorved Lensstyrelserne — og for Byernes Vedkommende Politiet — skulde have Adgang til at indføre Forkørselsret for bestemte Veje med livlig Færdsel eller bestemte Dele af saadanne Veje, men Forslaget blev ikke ophøjet til Lov.

En i 1934 nedsat Kommission, der den 28. Maj 1935 har afgivet Betænkning bl. a. om en ny Vägtrafikstadgan, har dog paany optaget Spørgsmaalet og stillet Forslag om en Bestemmelse, der i Oversættelse lyder (Forslaget 4 §, nom. 4):

»Naar et Køretøjs Kurs skærer et andet Køretøjs Kurs, skal Køretøj paa Bivej vige for Køretøj paa Hovedvej. Det paahviler Lensstyrelsen eller, forsaavidt angaar Gader indenfor en Købstads Omraade, Politiet at bestemme, hvilke Veje der skal være Hovedveje. Dersom i Tilfælde som foran omhandlet begge de vejfarende færdes paa Hovedveje eller begge paa Biveje, skal den, som har den anden paa sin venstre Side, vige for denne, hvilket Paabud dog ikke fritager den sidstnævnte for Pligten til at iagttage særlig Forsigtighed ved det paagældende Vejkryds«.

Naar saadan Bestemmelse er truffet, skal der anbringes Advarselstavle paa de Sideveje, der udmunder i Hovedvejen. Hvor to Hovedveje skærer hinanden, skal Advarselstavle anbringes paa begge Vejene.

Tyskland: Som det fremgaar af den i Maj 1930 afgivne Betænkning fra Færdselsudvalget af 1927 gjaldt der allerede paa dette Tidspunkt i Tyskland en Ordning, der i vidt Omfang tillagde Hovedfærdselsaaren Forkørselsret. De gældende Regler findes fremstillet i Betænkningen Side 27—28 samt i det Side 54—56 trykte Bilag*).

Disse Regler er siden underkastet en Revision, og de nugældende Regler findes i Rigsfærdselsloven af 28. Maj 1934 § 27, hvortil er knyttet nogle administrative Udførelsesbestemmelser af 29. September 1934.

Den principielle Hovedregel er herefter Højreforkørselsretten, men Undtagelse fra Reglen kan ske ved, at der ved Færdselstegn træffes en anden Ordning.

Ved saadanne Færdselstegn er der gennemført en vis Forkørselsret for »Hauptverkehrsstrassen« og for »Strassen erster Ordnung«, men det meddeles, at Spørgsmaalet om Opstilling af saadanne Færdselstavler, der angiver Forkørselsretten, endnu ikke har fundet sin endelige Løsning, men stadig er Genstand for Forhandlinger.

Der har indenfor Udvalget hersket fuld Enighed om, at Reglen om Højreforkørselsretten eller som den benævnes i Færdselsloven Vigepligten som en Regel gældende under alle Forhold ikke eller ikke længere giver en tilfredsstillende Løsning af Spørgsmaalet om Forkørselsretten, men at man i et vist Omfang maa ind paa en Ordning med Indførelse af Forkørselsret for Hovedfærdselsaarer.

*) Rigsdagstidenden 1931—32, Tillæg A. Sp. 3607—3610 og Sp. 3661—3666.